

Arrest

nr. 221 180 van 15 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 26 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 november 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 26/10/2015
Overdracht CGVS: 19/02/2016*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 26 september 2017 van 8u55 tot 12u55, in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Nicole Nzambe Mokwe loco meester Desenfans, was van 9u27 tot het einde van het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent het soenitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Khoja Musafer Qalai Shafi, in het district Paghman, gelegen in de provincie Kabul.

In mizan 1392 (volgens de Gregoriaanse kalender oktober 2013) ging u aan de slag als mecanicien voor het Afghaanse nationale leger. U was gestationeerd in Gamberi, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U maakte deel uit van het corps 201 Selab en had de rang van sergeant. Na een jaar en een half ging u voor zes maanden naar het Kabul Military Training Center (KMTC) waar u een bijkomende algemene opleiding omtrent de motor volgde. Gedurende de opleiding moest u uw gsm inleveren en had u dus geen contact met uw familie. Na de opleiding had u verlof en ging u trouwen met uw verloofde. Uw simkaart was geblokkeerd doordat u zes maanden niet kon inloggen. In Darunta kocht u een nieuwe simkaart en belde u naar uw broer. Uw broer vertelde u dat u niet meer naar huis kon komen omdat de taliban naar u op zoek waren. U ging naar de shop van uw vader in Kampani, een wijk in de stad Kabul, waar u afgesproken had met uw broer. Hij vertelde u dat de taliban twintig dagen voordien naar de moskee in uw dorp waren gekomen om te verkondigen dat iedereen die bij de overheid aan de slag was zijn job moest stopzetten. Tien dagen later hingen de taliban vijf foto's op in de moskee, waaronder uw foto en die van uw collega O. U en de vier andere personen van wie een foto ophing kregen drie dagen de tijd om jullie job stop te zetten. Anders gingen de taliban jullie vermoorden. Vier dagen voordat u uw broer sprak hebben de taliban O. vermoord omdat hij als officier voor het Afghaanse nationale leger werkte. Gezien uw foto ook werd opgehangen in de moskee en u bang was dat u hetzelfde lot als O. zou ondergaan bent u diezelfde avond naar Nimroz vertrokken en bent u gevlucht uit Afghanistan.

U kwam aan in België op 23 oktober 2015 en diende hier op 26 oktober 2015 uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw bankkaart, uw badge, een certificaat uitgereikt door de NAVO omwille van uw geleverde prestaties, een certificaat van uw algemene opleiding omtrent de motor, een toestemming om vakantie te nemen voor uw huwelijk en verschillende foto's van uw werk en O.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling bij het Afghaanse nationale leger. In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen hebt afgelegd over de manier waarop u in contact bent gekomen met het leger. Zo verklaarde u dat u door het herstellen van de wagen van Maj. S. A. in contact bent gebracht met het Afghaanse nationale leger en dat u via deze persoon de nodige informatie verkreeg om u aan te melden bij het leger. U zou toen zijn wagen hebben hersteld nadat hij was stilgevallen (CGVS, p. 6-7). Even verder stelt u echter dat de wagen van die majoor niet was stilgevallen, maar dat hij enkel wou dat u zijn wagen sneller zou doen rijden (CGVS, p. 6). Dat u inconsistente verklaringen aflegt over de manier waarop u in contact bent gekomen met de persoon die ervoor gezorgd heeft dat u bij het leger terecht kwam is erg opmerkelijk.

Verder verklaarde u dat u gedurende twee jaar voor het Afghaanse nationale leger heeft gewerkt (CGVS, p. 9). Na het afleggen van een toegangsexamen kon er u in de maand mizan 1392 (volgens de Gregoriaanse kalender oktober 2013) onmiddellijk als sergeant aan de slag (CGVS, p. 9-10).

U verklaarde dat u altijd uw legeruniform droeg gedurende het uitoefenen van uw functie als sergeant (CGVS, p 9). Gevraagd naar het insigne van uw rang als sergeant kon u echter geen correct antwoord aanreiken (CGVS, p 9). U verklaarde dat er in het leger verschillende sergeanten bestaan, van rang E5 tot rang E9. U zou de rang E5 hebben gehad, wat op uw uniform overeen kwam met twee kapjes (>>). Volgens uw verklaringen had de rang E6 drie kapjes (>>>) en de rang E7 vier kapjes (>>>>). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de laagst gerangschikte sergeant binnen het Afghaanse leger een insigne heeft met vier kapjes (>>>>). Uit diezelfde informatie blijkt dat een gewone soldaat een insigne draagt met twee kapjes (>>) en dat een korporaal drie kapjes (>>>) op zijn insigne heeft staan. Gezien uw functie en het feit dat u dagelijks uw uniform droeg waarop uw insigne te zien was, is het niet aannemelijk dat u hier geen correct antwoord kan op geven. Toen u hiermee werd geconfronteerd, bleef u erbij dat u een sergeant E5 was. U verklaarde dat uw insigne bestond uit twee of drie kapjes (CGVS, p. 16). Daarnaast bleek u evenmin in staat om het insigne van een 'second lieutenant' correct weer te geven. Volgens uw verklaringen bestaat dit insigne uit een platte streep en twee sterren, terwijl dit insigne volgens de beschikbare informatie bestaat uit een platte streep en één ster. Dat iemand die twee jaar actief was bij het leger niet in staat is om zijn eigen insigne correct weer te geven, is weinig aannemelijk. De geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling bij het Afghaanse nationale leger wordt hierdoor in ernstige mate aangetast.

Het is bovendien erg opmerkelijk dat u bij uw indiensttreding bij het leger meteen de rang van sergeant kreeg toebedeeld. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat bij gewone soldaten enkel de personen die tijdens de basisopleiding opvallen door hun leiderschapskwaliteiten en/of de middelbare school hebben afgemaakt voor een dergelijke rang in aanmerking komen. Aangezien u slechts twee of drie jaar naar school bent gegaan (CGVS, p. 5) en geen enkele opleiding hebt gevolgd in het eerste anderhalf jaar dat u aan de slag was bij het leger (CGVS, p. 9 en 16), is het weinig aannemelijk dat u meteen die rang kreeg toebedeeld. Gevraagd hoe u meteen aan die rang bent gekomen, stelde u dat het de beslissing van het leger was. U verklaarde dat er ook collega's waren die de rang van soldaat hadden gekregen. Iedereen kreeg volgens u een rang naargelang zijn capaciteit (CGVS, p. 9). Deze verklaring weet, mede gelet op de eerder gemaakte vaststellingen evenwel niet te overtuigen.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de opleidingen die u hebt doorlopen bij het Afghaanse leger weinig aannemelijk. Hiernaar gevraagd, stelt u enkel dat u na anderhalf jaar dienst een opleiding van zes maanden heeft gevolgd met betrekking tot de algemene werking van de motor (CGVS, p. 16). Voordien had u nooit een opleiding gekregen bij het leger (CGVS, p. 9). Dat u bij aanvang van uw werk bij het leger geen enkele opleiding hebt gevolgd, maar na anderhalf jaar plots zes maanden van de werkvloer werd gehouden om een opleiding te volgen, is weinig plausibel. Vooral de lange duur van deze opleiding lijkt weinig realistisch. Bovendien zijn uw verklaringen over de duur van die opleiding moeilijk in overeenstemming te brengen met het attest dat u daarover hebt neergelegd. Daaruit blijkt immers dat die opleiding slechts vijf maanden duurde (CGVS, p. 15). Gelet op die informatie is het erg opmerkelijk dat u voordien meermaals aanhaalde dat u gedurende zes maanden geen contact had met uw familie omdat u uw telefoon niet mocht gebruiken tijdens voornoemde opleiding (CGVS, p. 16). Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat uw verklaringen over de inhoud van die opleiding erg op de vlakte blijven. Hoewel u verschillende keren de kans kreeg om over die opleiding te vertellen, kwam u niet verder dan te stellen dat de opleiding ging over onderhoud en dat zowel theorie als praktijk erin aan bod kwamen (CGVS, p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u uw voorgehouden tewerkstelling bij het Afghaanse nationale leger niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die aan de basis liggen van uw vlucht uit Afghanistan en die volledig voortvloeien uit uw tewerkstelling bij het leger.

Bovenvermelde ongeloofwaardigheid vindt bovendien bevestiging in de volgende vaststellingen. Ten eerste dient er te worden gewezen op uw inconsistente verklaringen betreffende uw collega O. die eveneens uit uw dorp afkomstig is en actief was op de legerbasis in Laghman. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat O., net zoals u, sergeant was binnen het Afghaanse nationale leger (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS stelde dat O. geen sergeant was maar als officier tewerkgesteld was (CGVS, p 18). Voornoemde inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten.

Ook stelde u bij de DVZ dat O. de dag van uw vertrek uit Afghanistan vermoord is door de taliban, of mogelijk de dag voordien (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Later stelt u dat uw broer u aanvankelijk niet wou zeggen dat hij eigenlijk al vier dagen voor uw vertrek vermoord was en hij u dit, toen u al in België was, via de telefoon heeft meegedeeld (CGVS, p 3, 19). Als O. vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan vermoord is, dan gebeurde dit gedurende de laatste dag van uw opleiding in Kabul en was u de dag nadien terug op uw basis in Laghman (CGVS, p. 19). Volgens uw verklaringen ging u op uw basis meteen op zoek naar O. omdat u hoopte via hem nieuws te vernemen over uw familie die u gedurende zes maanden niet had kunnen spreken. Van de collega's van O. kreeg u toen te horen dat hij verlof had en afwezig was (CGVS, p. 14). Volgens de interne chronologie van uw verklaringen was O. op dat moment al één dag overleden. Pas drie dagen later bevond u zich buiten de basis om uw broer te telefoneren. Dat u tijdens die drie of vier dagen helemaal niets over de dood van O. vernomen zou hebben binnen uw korps is weinig aannemelijk. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten.

Daarnaast kunt u geenszins aannemelijk maken hoe de taliban in uw dorp plots wisten dat u voor het Afghaanse leger in de provincie Laghman werkte. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel als mecanicien werkte op uw basis en slechts één keer hebt deelgenomen aan een operatie buiten uw basis toen deel uitmaakte van een konvooi dat een andere eenheid ging bevoorraden. Dezelfde dag nog keerde u toen terug naar uw basis in Laghman (CGVS, p. 9 en 11). Bovendien was u op het moment dat de taliban uw foto ophingen al bijna zes maanden bezig met het volgen van een opleiding in Kabul waar u naar eigen zeggen geen contact had met de buitenwereld omdat u geen gebruik mocht maken van uw gsm (CGVS, p. 14). Bijgevolg is het erg opmerkelijk dat de taliban plots te weten waren gekomen dat u actief was bij het leger en een foto van u in hun bezit hadden die ze ophingen aan de moskee van uw dorp (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe de taliban wisten dat u en O. voor de overheid werkten, komt u niet verder dan te stellen dat de taliban overal spionnen en informanten hebben en heel actief zijn (CGVS, p. 18-19). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u uw geschetste activiteiten binnen het Afghaanse nationale leger en uw daaruitvolgende vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw bankkaart, uw badge, een certificaat uitgereikt door de NAVO omwille van uw geleverde prestaties, een certificaat van uw algemene opleiding omtrent de motor, een toestemming om vakantie te nemen voor uw huwelijk en verschillende foto's van uw werk en O. worden niet als voldoende bewijsmateriaal aanzien om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen omwille van de grote verspreiding van valse documenten uit Afghanistan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Deze informatie vindt bovendien bevestiging in een opmerkelijke grammaticale fout die werd vastgesteld in het attest van de NAVO waar u wordt geprezen voor uw 'dedication contribution'.

Zelfs indien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geloofwaardig zouden worden geacht, quod non, moet er worden opgemerkt dat deze problemen lokaal van aard zijn. Het betreft immers een probleem met een lokale tak van de taliban die aanwezig is in uw dorp in het district Paghman, gelegen op het platteland van de provincie Kabul, en die op de hoogte zou zijn van uw activiteiten voor het Afghaanse leger (CGVS, p. 14). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Gelet op het lokale karakter van uw conflict met de taliban en het feit dat u uw activiteiten voor het leger intussen hebt gestaakt, kan u de door u aangehaalde problemen ontvluchten door u te vestigen in de stad Kabul waar u over een intern verblijfsalternatief beschikt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad

Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviserd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw vader eigenaar is van een schoenenwinkel in de wijk Kampani in de stad Kabul (CGVS, p. 14), waar uw broers vaak aan de slag zijn (CGVS, p. 12) en waar u zelf ook nog heeft gewerkt (CGVS, p. 5). Daarnaast heeft u een jarenlange ervaring als mecanicien van auto's en heeft u drie à vier jaar lang in een herstelplaats voor dieseltanks gewerkt, eveneens in de wijk Kampani.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan:

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;”

Verzoeker voert aan dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in Afghanistan, die plaatsvonden in de context van een langdurig gewapend conflict tussen de overheid en Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's), zoals de taliban. Verzoeker vreest vervolging door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn tewerkstelling als mecanicien voor het Afgaanse nationale leger. Hij ontving persoonlijke bedreigingen en wordt beschouwd als aanhanger van de overheid. Verzoeker heeft aldus een vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuigingen, zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing erkent dat er in Afghanistan al jarenlang een gewelddadig conflict aan de gang is tussen de overheid en AGE's, zoals de taliban. Verzoeker is een potentieel doelwit van de taliban omdat hij wordt beschouwd als aanhanger van de overheid. Hij citeert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 en meent dat deze objectieve informatie overeenstemt met zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten door de taliban en het gevaar dat hij loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. Gezien de huidige context in Afghanistan zijn deze verklaringen niet enkel coherent, maar ook plausibel. Verzoeker verwijst naar zijn tweede middel en meent dat hieruit blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. Hij vraagt de Raad dan ook om het geheel van zijn verklaringen te herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met objectieve informatie over de vervolging van personen die beschouwd worden als aanhangers van de overheid, en hem desgevallend *“het voordeel van de twijfel”* te verlenen. Verzoeker meent dat hij op basis van zijn verklaringen, die eenduidig, van goede trouw en spontaan zijn en persoonlijke ervaringen duiden, en overeenkomen met de beschikbare landeninformatie, een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven. Hij verwijst andermaal naar zijn tweede middel.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat hij afkomstig is uit het dorp Khoja Musafar Qalai Shafi in het district Paghman in de provincie Kabul in Afghanistan, en wijst andermaal op het gewapende conflict dat heerst in zijn regio van herkomst en de vervolging van personen die de overheid steunen door de taliban. Hij benadrukt dat deze vaststellingen niet worden betwist door de commissaris-generaal en dus als vaststaand moeten worden beschouwd, hetgeen ertoe leidt dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. Hij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing inzake de vluchtelingenstatus:

(1) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de manier waarop hij is in contact gekomen met het leger, betreurt verzoeker dat de commissaris-generaal hem niet heeft geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, overeenkomstig artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hierdoor schendt de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent verder dat deze kleine inconsistentie *“van ondergeschikte orde”* is en geen verband houdt met de wijze waarop hij in contact kwam met het leger.

(2) Verzoeker bevestigt verder zijn verklaringen over de insignes van de verschillende rangen bij het leger en meent dat de informatie beschikbaar in het administratief dossier onjuist is. Hij legt een attest neer van de "Ambassade van de Islamitische Republiek van Afghanistan" (verzoekschrift, stuk 4) die verzoekers verklaringen hierover volgens hem bevestigen en tegenstrijdig is met de informatie van de commissaris-generaal. Verzoeker legt bovendien nog een ontslagdocument neer van het leger (verzoekschrift, stuk 5), dat zijn tewerkstelling bij het Afghaanse leger staft.

(3) Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat het leger besliste om hem de rang van sergeant toe te kennen omwille van het feit dat hij "een geweldige ervaring" had als mecaniciens voor zijn toetreding, dus omwille van zijn capaciteiten. Hij acht zijn verklaringen hierover coherent en de kritiek van de commissaris-generaal ongegrond.

(4) Waar de bestreden beslissing twijfels uit bij de opleiding die verzoeker volgde bij het leger, herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat hij geen opleiding volgde bij het leger omdat er dringend behoefte was aan mecaniciens. Na anderhalf jaar heeft hij gedurende vijf maanden een opleiding gevolgd. Verzoeker benadrukt bovendien dat hij, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, zijn opleiding in detail heeft beschreven en geantwoord heeft op alle aan hem gestelde vragen.

(5) Waar de bestreden beslissing tegenstrijdigheden vaststelt in verzoekers verklaringen over zijn collega O. bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft verzoeker aan dat hij zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigt. De verklaringen bij aanvang van de procedure betreffen een vergissing van de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij betreurt andermaal dat de commissaris-generaal hem niet heeft geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zoals volgens hem vereist wordt door artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003.

(6) Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft hoe de taliban in zijn dorp wisten dat hij voor het Afghaanse leger werkte, benadrukt de Raad dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat de taliban spionnen en informanten hebben die overal zijn. Hij acht de motivering van de commissaris-generaal dan ook subjectief.

(7) Waar de bestreden beslissing wijst op corruptie van Afghaanse documenten, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal niet stelt dat de door verzoeker neergelegde documenten vervalst zouden zijn. Het bestaan van fraude toont immers niet aan dat alle documenten vervalst zijn. Verzoeker merkt op dat de beschikbare informatie hierover algemeen van aard is en niet individueel, terwijl alle documenten van verzoeker omwille van deze redenen "uitgesloten" worden. De commissaris-generaal heeft niet aangetoond of en hoe deze documenten frauduleus of vals zouden zijn. De door verzoeker neergelegde documenten vormen dan ook minstens een begin van bewijs van de geloofwaardigheid van zijn relaas. De commissaris-generaal dient deze documenten met meer zorgvuldigheid te analyseren.

Verzoeker besluit dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardigheid moeten worden beschouwd en dat indien nodig het "voordeel van de twijfel" moet worden toegepast.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, benadrukt verzoeker dat zijn herkomst uit het district Paghman in de provincie Kabul niet wordt betwist. Inzake de motivering dat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul, verwijst verzoeker naar artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en naar de nood om zowel de algemene toestand in de stad Kabul als zijn persoonlijke omstandigheden te beoordelen.

Wat de algemene toestand in Kabul stad betreft, meent verzoeker dat er een veel genuanceerdere lezing van de informatie beschikbaar in het administratief dossier, zijnde de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in de stad Kabul" van Cedoca van juni 2017, dient te gebeuren. Recente informatie toont aan dat verzoeker zich niet in Kabul kan vestigen, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert. Verzoeker haalt incidenten aan die beschreven worden in artikelen Lemonde.fr, Al Jazeera, The Independent, CNN (verzoekschrift, stukken 6-10). Hij verwijst tevens naar een rapport van Landinfo waarin wordt aangegeven dat 62% van de slachtoffers van de veiligheidsincidenten, zoals complexe aanvallen en zelfmoordaanslagen, burgers zijn (verzoekschrift, stuk 11).

Anders dan de bestreden beslissing stelt, vonden in 2017 elke maand meerdere bomaanslagen of andere gewelddadige incidenten plaats in Kabul, waarbij veel burgerslachtoffers vielen. Verzoeker citeert hiervoor uit maandelijkse informatieoverzichten (januari 2017 tot mei 2017) van ecoi.net. Hieruit blijkt dat het geweld in Kabul zelfs indien het hoofdzakelijk doelgericht is van aard, voornamelijk burgerslachtoffers maakt.

Verzoeker benadrukt verder algemeen dat zijn persoonlijke omstandigheden hem niet toelaten om zich elders in Afghanistan te vestigen. Verzoeker verwijst naar de UNHCR's "*Principes directeurs sur la protection internationale n° 4*" (verzoekschrift, stuk 13), informatie van BCHV (verzoekschrift, stuk 14) en de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 19 april 2016 en besluit hieruit dat de commissaris-generaal met de nodige voorzichtigheid een intern vestigingsalternatief moet vaststellen. *In casu*, benadrukt verzoeker dat hij geen familie of vrienden heeft die in Kabul wonen en meent dat uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 19 april 2016 blijkt dat het vermoeden van het bestaan van een sociaal netwerk onvoldoende is om te besluiten tot een intern vestigingsalternatief, maar dat dient vastgesteld te worden of de bestaande relaties steun kunnen en willen bieden. Bovendien blijkt uit de hierboven geciteerde informatie dat de mogelijke verblijfplaats geïdentificeerd moet worden, omdat het risico op ontheemding anders te groot is.

Verzoeker stelt verder dat er geen bruikbare informatie wordt bijgebracht over het werkaanbod, de toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Kabul. Verzoeker verwijst nog naar een rapport van ILO over de precaire situatie wat de werkgelegenheid betreft voor Afghanen die terugkeren en de algemene economische situatie in Afghanistan (verzoekschrift, stuk 15). Verzoeker heeft enkel werkervaring als mecaniciens en heeft geen enkel netwerk in Kabul.

Verzoeker besluit hieruit dat de commissaris-generaal niet bewezen heeft dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 (stuk 3);
- een verklaring van de Afghaanse ambassade (stuk 4);
- een niet-vertaald "*ontslagdocument*" (stuk 5);
- "*Attentat de Kaboul: le bilan monte à 150 morts*", van 6 juni 2017, www.lemonde.fr (stuk 6);
- "*Kabul blast: Attack kills 90 near diplomatic area in Afghanistan*", van edition.cnn.com, van 1 juni 2017 (stuk 7);
- "*Attackers struck mosque packed with people attending, prayers in Afghan capital, killing at least 28 worshippers*", van 26 augustus 2017, www.aljazeera.com (stuk 8);
- "*Kabul explosion: Suicide bombing kills at least five in blast near US embassy in Afghanistan's capital*", van 29 augustus 2017, www.independent.co.uk (stuk 9);
- "*31 dead in Kabul car bomb attack claimed by Taliban*", van 25 juli 2017, edition.cnn.com (stuk 10);
- "*Afghanistan: "Sikkerhetssituasjonen i provinsene Kabul"*", van 25 november 2016, Landinfo (stuk 11);
- "*General security situation in Afghanistan and events in Kabul*", van 9 november 2017, ecoi.net (stuk 12);
- UNHCR, "*Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*", van 23 juli 2003 (stuk 13) ;
- "*Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpcedure*", CBAR-BCHV, van juni 2014 (stuk 14);
- International Labour Organisation (ILO), "*Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan*", van 5 juni 2012 (stuk 15).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronnd middel werd aangevoerd en voegt het EASO-rapport, "*Afghanistan Security situation*" van december 2017 toe.

2.1.4. In een aanvullende nota van 15 maart 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "*Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van december 2017;
- COI Focus "*Afghanistan Security Situation in Kabul City*" van Cedoca van 24 april 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation Update*" van mei 2018;
- EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn vrees voor vervolging, het volharden dat zijn verklaringen eenduidig, spontaan en van goede trouw zijn en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Hiermee kan hij de motivering in de bestreden beslissing echter niet weerleggen, noch in een ander daglicht stellen.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de manier waarop hij in contact kwam met het leger, gezien hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij de wagen van Maj. S. A., door wie hij in contact kwam met het leger, diende te herstellen omdat deze was stilgevallen en vervolgens verklaarde dat hij enkel wou dat verzoeker zijn wagen sneller zou doen rijden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 6). Verzoekers verweer dat hij niet met deze inconsistentie geconfronteerd werd kan geen afbreuk doen aan deze motivering. De Raad merkt op dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee verzoeker niet werd geconfronteerd. Verzoeker kan verder niet gevolgd worden dat deze inconsistentie geen verband houdt met de wijze waarop hij in contact kwam met het leger, gezien hij door de ontmoeting met Maj. S. A. volgens zijn verklaringen de nodige informatie verkreeg om zich aan te melden bij het leger (*Ibid.*). Van verzoeker mag aldus redelijkerwijze worden verwacht dat hij tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de aanleiding waren tot zijn toetreding tot het leger en die uiteindelijk geleid hebben tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, *quod non*.

De bestreden beslissing motiveerde bovendien terecht dat verzoekers verklaringen over zijn insigne bij het leger en het insigne van 'second lieutenant' (*Ibid.*, p. 9) tegenstrijdig zijn met de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 17, nrs. 1 en 3). De Raad stelt vast dat het door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde document van de Afghaanse ambassade niet volstaat om aan te tonen dat de objectieve informatie die werd opgenomen in het administratief dossier hierover onjuist is. Dit document vertoont immers een gesolliciteerd karakter gezien het werd opgesteld ter ondersteuning van verzoekers verklaringen. Bovendien merkt de Raad op dat het document een kopie of een foto betreft waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk te fabriceren en via knip- en plakwerk te manipuleren is. Verzoekers verweer in het verzoekschrift volstaat dan ook niet om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier met betrekking tot de legerinsignes te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Verder verklaarde u dat u gedurende twee jaar voor het Afghaanse nationale leger heeft gewerkt (CGVS, p. 9). Na het afleggen van een toegangsexamen kon er u in de maand mizan 1392 (volgens de Gregoriaanse kalender oktober 2013) onmiddellijk als sergeant aan de slag (CGVS, p. 9-10). U verklaarde dat u altijd uw legeruniform droeg gedurende het uitoefenen van uw functie als sergeant (CGVS, p. 9). Gevraagd naar het insigne van uw rang als sergeant kon u echter geen correct antwoord aanreiken (CGVS, p. 9). U verklaarde dat er in het leger verschillende sergeanten bestaan, van rang E5 tot rang E9. U zou de rang E5 hebben gehad, wat op uw uniform overeen kwam met twee kapjes (>>). Volgens uw verklaringen had de rang E6 drie kapjes (>>>) en de rang E7 vier kapjes (>>>>). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de laagst gerangschikte sergeant binnen het Afghaanse leger een insigne heeft met vier kapjes (>>>>). Uit diezelfde informatie blijkt dat een gewone soldaat een insigne draagt met twee kapjes (>>) en dat een korporaal drie kapjes (>>>) op zijn insigne heeft staan. Gezien uw functie en het feit dat u dagelijks uw uniform droeg waarop uw insigne te zien was, is het niet aannemelijk dat u hier geen correct antwoord kan op geven. Toen u hiermee werd geconfronteerd, bleef u erbij dat u een sergeant E5 was.

U verklaarde dat uw insigne bestond uit twee of drie kapjes (CGVS, p. 16). Daarnaast bleek u evenmin in staat om het insigne van een 'second lieutenant' correct weer te geven. Volgens uw verklaringen bestaat dit insigne uit een platte streep en twee sterren, terwijl dit insigne volgens de beschikbare informatie bestaat uit een platte streep en één ster. Dat iemand die twee jaar actief was bij het leger niet in staat is om zijn eigen insigne correct weer te geven, is weinig aannemelijk. De geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling bij het Afghaanse nationale leger wordt hierdoor in ernstige mate aangetast.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij bij zijn toetreding tot het leger geen training heeft gekregen en dat hij omwille van zijn capaciteiten als mecaniciens onmiddellijk tot sergeant werd benoemd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 9). Uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 17, nr. 2) blijkt echter dat rekruten voor het Afghaanse leger een basisopleiding krijgen, waarbij rekruten die opvallen door hun leiderschapskwaliteiten of die de middelbare school hebben afgemaakt naar een drie maanden durende opleiding voor onderofficieren worden getransfereerd. Gezien verzoeker verklaarde dat hij slechts twee tot drie jaar naar school geweest is (*Ibid.*, p. 5) en hij verder verklaarde dat hij geen enkele opleiding volgde toen hij aangenomen werd bij het leger (*Ibid.*, p. 9 en 16), acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal niet aannemelijk dat verzoeker onmiddellijk bij zijn rekruterings zonder enige voorafgaande opleiding tot sergeant zou benoemd worden bij het Afghaanse leger.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij geen opleiding diende te volgen bij aanvang van zijn toetreding tot het leger omdat er een dringende behoefte was aan mecaniciens, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft, die niet overeenstemt met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat personen die toetreden tot het Afghaanse leger een trainingsprogramma dienen te volgen (Landeninformatie, stuk 17, nr. 2). Bovendien acht de Raad het, indien het leger daadwerkelijk een dringende behoefte had aan mecaniciens, niet aannemelijk dat verzoeker vervolgens een zes maand durende opleiding dient te volgen waardoor hij niet inzetbaar is om te werken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 16).

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekers verklaringen dat hij gedurende zes maanden een opleiding diende te volgen (*Ibid.*, p. 14), terwijl uit het door hem neergelegde certificaat blijkt dat deze opleiding slechts vijf maanden duurde (*Ibid.*, p. 15), afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de bewijswaarde van het door hem neergelegde document. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat hij slechts gedurende vijf maanden opleiding heeft gevolgd, merkt de Raad op dat dit tegenstrijdig is met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zijn opleiding gedetailleerd heeft beschreven. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat *“Vertel me over de opleiding in KMTC? We hadden instructeurs, ze gaven ons les, we studeerden in de klas, we deden ook praktische lessen in de werkshop. Hoeveel vakken had u? Het noemde maintainance course. Had u ook andere vakken? Ja. Welke? Er waren veel andere courses zoals bijvoorbeeld voor koks, of motortraining courses. Had u verschillende lessen? Ons enige subject was maintenance, theorie en praktijk”* (*Ibid.*, p. 16). Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoeker er niet in slaagt om de inhoud van zijn opleiding gedetailleerd te beschrijven, hetgeen redelijkerwijze kan worden verwacht van verzoeker die verklaarde dat hij gedurende zes maand opleiding volgde van 8 uur 's morgens tot 16 uur (*Ibid.*). De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoekers vage verklaringen over de inhoud van de opleiding die hij volgde verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal dan ook van oordeel dat verzoekers verklaringen over zijn rang bij het leger en zijn opleiding niet aannemelijk zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn profiel.

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker zijn profiel als sergeant bij het Afghaanse leger niet aannemelijk kan maken, hetgeen reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij vervolgd werd omwille van zijn tewerkstelling. Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten eveneens ongeloofwaardig zijn.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst op goede gronden dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn collega O. die uit hetzelfde dorp afkomstig was en door de taliban zou zijn vermoord omwille van zijn functie bij het leger. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure immers dat O. sergeant was in het leger (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat O. geen sergeant was maar een officier (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 18). Waar verzoeker aanvoert dat zijn verklaringen bij aanvang van de procedure een vergissing betreffen van de tolk, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen.

De Raad merkt immers op dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalproblemen of misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Verzoekers verweer dat hij niet met deze inconsistentie geconfronteerd werd kan bovendien geen afbreuk doen aan bovenstaande motivering.

De Raad merkt op dat artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee verzoeker niet werd geconfronteerd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift bovendien geen dienstig verweer tegen de pertinente en omstandige motivering, die steun vindt in het administratief dossier, dat zijn verklaringen over wanneer hij op de hoogte werd gebracht van de moord op O. niet aannemelijk zijn. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, wordt zij overgenomen door de Raad: *“Ook stelde u bij de DVZ dat O. de dag van uw vertrek uit Afghanistan vermoord is door de taliban, of mogelijks de dag voordien (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Later stelt u dat uw broer u aanvankelijk niet wou zeggen dat hij eigenlijk al vier dagen voor uw vertrek vermoord was en hij u dit, toen u al in België was, via de telefoon heeft meegedeeld (CGVS, p 3, 19). Als O. vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan vermoord is, dan gebeurde dit gedurende de laatste dag van uw opleiding in Kabul en was u de dag nadien terug op uw basis in Laghman (CGVS, p. 19). Volgens uw verklaringen ging u op uw basis meteen op zoek naar O. omdat u hoopte via hem nieuws te vernemen over uw familie die u gedurende zes maanden niet had kunnen spreken. Van de collega’s van O. kreeg u toen te horen dat hij verlof had en afwezig was (CGVS, p. 14). Volgens de interne chronologie van uw verklaringen was O. op dat moment al één dag overleden. Pas drie dagen later bevond u zich buiten de basis om uw broer te telefoneren. Dat u tijdens die drie of vier dagen helemaal niets over de dood van O. vernomen zou hebben binnen uw korps is weinig aannemelijk. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten.”*

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen dat de taliban overal spionnen en informanten hebben die heel actief zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 18), doch de Raad is van oordeel dat, los van de ongeloofwaardigheid van verzoekers militaire functie, dit geen afdoende verklaringen vormt voor de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk kan maken hoe de taliban in zijn dorp te weten kwam dat hij bij het leger was, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel als mecaniciens werkte op uw basis en slechts één keer hebt deelgenomen aan een operatie buiten uw basis toen deel uitmaakte van een konvooi dat een andere eenheid ging bevoorraden. Dezelfde dag nog keerde u toen terug naar uw basis in Laghman (CGVS, p. 9 en 11). Bovendien was u op het moment dat de taliban uw foto ophingen al bijna zes maanden bezig met het volgen van een opleiding in Kabul waar u naar eigen zeggen geen contact had met de buitenwereld omdat u geen gebruik mocht maken van uw gsm (CGVS, p. 14). Bijgevolg is het erg opmerkelijk dat de taliban plots te weten waren gekomen dat u actief was bij het leger en een foto van u in hun bezit hadden die ze ophingen aan de moskee van uw dorp (CGVS, p. 14).”* De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat dergelijke vaststellingen verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de vermeende vervolgingsfeiten.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn risicoprofiel als lid van het Afghaanse leger, merkt de Raad vooreerst op dat uit bovenstaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel en vervolgingsfeiten. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift bovendien geen dienstig verweer tegen de pertinente en omstandige motivering, die steun vindt in het administratief dossier, dat *“Zelfs indien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geloofwaardig zouden worden geacht, quod non, moet er worden opgemerkt dat deze problemen lokaal van aard zijn. Het betreft immers een probleem met een lokale tak van de taliban die aanwezig is in uw dorp in het district Paghman, gelegen op het platteland van de provincie Kabul, en die op de hoogte zou zijn van uw activiteiten voor het Afghaanse leger (CGVS, p. 14). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om ‘low level collaborators’ te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geviseerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot ‘high profile targets, ranking from serving government officials upwards’ (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Gelet op het lokale karakter van uw conflict met de taliban en het feit dat u uw activiteiten voor het leger intussen hebt gestaakt, kan u de door u aangehaalde problemen ontvluchten door u te vestigen in de stad Kabul waar u over een intern verblijfsalternatief beschikt.”* Zoals hieronder zal blijken treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

De door verzoeker geciteerde informatie in zijn verzoekschrift over de vervolging van personen die beschouwd worden als aanhangers van de overheid kan voorgaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers vrees voor vervolging niet in een ander daglicht stellen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de door hem neergelegde documenten, zijnde zijn bankkaart, zijn legerbadge, opleidingscertificaten, een toestemming om verlof te nemen, een ontslagbrief, en verschillende foto's van verzoeker tijdens zijn tewerkstelling en van zijn collega O., minstens een begin van bewijs kunnen vormen van de geloofwaardigheid van zijn relaas en dat de commissaris-generaal niet aantoont dat de door de verzoeker neergelegde documenten vervalst zouden zijn. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. De bestreden beslissing verwees terecht naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 17, nr. 5), met name de "*COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten relatief. Deze vaststelling wordt verder versterkt doordat uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers verklaringen over de door hem gevolgde opleiding tegenstrijdig zijn met de inhoud van het door hem neergelegde opleidingscertificaat (zie *supra*) en door de vaststelling dat het attest van de NAVO een grammaticale fout vertoont, waar verzoeker wordt geprezen voor zijn "*dedication contribution*". De Raad merkt verder op dat uit de door verzoeker neergelegde foto's niet kan worden opgemaakt onder welke omstandigheden zij werden genomen. Mede gelet op de vaststelling dat privéfoto's, door enscenering van locatie en omstandigheden, geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, kan op basis van deze stukken die slechts een ondersteunende bewijswaarde zouden kunnen hebben, niet worden aangenomen dat zij een bewijs vormen van verzoekers tewerkstelling of de vervolgingsfeiten. De Raad merkt verder nog op dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde ontslagbrief niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging dit document niet in overweging.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van

willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw vader eigenaar is van een schoenenwinkel in de wijk Kampani in de stad Kabul (CGVS, p. 14), waar uw broers vaak aan de slag zijn (CGVS, p. 12) en waar u zelf ook nog heeft gewerkt (CGVS, p. 5). Daarnaast heeft u een jarenlange ervaring als mecanicien van auto's en heeft u drie à vier jaar lang in een herstelplaats voor dieseltanks gewerkt, eveneens in de wijk Kampani.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoekers algemene betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar hij verwijst naar UNHCR's "Guidelines" van 2016 (verzoekschrift, stuk 3), merkt de Raad op dat deze werden opgeheven en thans de "Guidelines" van 30 augustus 2018 gelden, die door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota ter kennis werden gebracht. De Raad wijst er hierbij op dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker.

Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account."

(vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

De door verzoeker toegevoegde algemene informatie (verzoekschrift, stukken 3, 11 en 13-15) en de persartikels over de veiligheidssituatie in Kabul (verzoekschrift, stukken 6-10 en 12) zijn minder recent dan de informatie die ter kennis gebracht werd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota. De informatie in de aanvullende nota bevestigt genoegzaam de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul en de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul en de informatie van de partijen ligt voor het overige in dezelfde lijn. Verzoeker weerlegt niet dat hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot Kabul.

De Raad is bovendien van oordeel dat een intern vestigingsalternatief naar Kabul redelijk is voor verzoeker. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader eigenaar is van een schoenenwinkel in de wijk Kampani in de stad Kabul, waar zijn broers werken en waar hij zelf ook nog werkzaam geweest is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 5, 12, 14). Verzoeker werkte bovendien gedurende vier jaar als mecanicien in een herstelplaats voor dieseltanks in de wijk Kampani in de stad Kabul (*Ibid.*, p. 5-6). Gelet op verzoekers werkzaamheden in de stad Kabul kan worden verwacht dat verzoeker niet onbekend is met de stad en er over een sociaal netwerk beschikt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift. De Raad merkt verder op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn scholingsgraad. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure immers dat hij analfabeet was (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 4), hetgeen klemt met de handtekening waarmee hij de documenten bij aanvang van de procedure ondertekende. Deze verklaring is bovendien tegenstrijdig met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij twee of drie jaar naar school geweest is (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 5). Dergelijke vaststellingen vormen een indicatie dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke scholingsgraad. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker over voldoende talenkennis beschikt, gezien hij verklaarde dat hij Pashtou en Farsi spreekt (*Ibid.*).

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat: *“Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”*

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Daarna wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in Kabul en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verder gaat hij niet concreet in op de persoonlijke omstandigheden die hem zouden verhinderen om zich in Kabul te vestigen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP